

РЕШЕНИЕ

№ 5277

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 29.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **3732** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба от К. Г. С. от [населено място] срещу Решение № 1040-21-711/18.12.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена жалбата на К. Г. С. и е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00668040 от 28.10.2019г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с което на основание чл. 114, ал. 2 и 3 във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност (ПОВН), изплатено му за времето от 03.08.2015г. до 02.06.2016г. в размер на 7 875.76 лв. - главница. В жалбата се твърди, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни, като постановени при съществени нарушения на административно-производствените правила и в противоречие с материалния закон. Моли съда да отмени оспорения административен акт .

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответникът - Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, като я счита за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

При осъществяване последващ контрол от контролен орган на ТП на НОИ – С. град е извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма], ЕИК[ЕИК], приключила с Констативен протокол № KB-5-21-00577453/11.06.2019 г., в който са обективирани резултатите от проверката. Установено е по данни от Търговския регистър, че [фирма], ЕИК[ЕИК] е вписан на 28.11.2014 г. с правна форма Е., с управител и едноличен собственик на капитала В. П. Т., ЕГН [ЕГН].

Дружеството е със статут „развиващ дейност”, като липсват обявени ГФО за периода 2014 г. - 2018 г. На 23.03.2018 г. има подадено заявление Г2, за което е посочено и към момента, че се обработва. Видно от публикуваната декларация на В. Т. до Националния статистически институт, е декларирано, че през отчетната 2017 г. предприятието не е осъществявало дейност по смисъла на Закона за счетоводството.

Съгласно данните от информационната система на НОИ (Регистър на трудовите договори) за дружеството се установява, че от името на [фирма] има подадени уведомления за сключени трудови договори с общо 42 лица за периода от месец 02.2015 г. до месец 01.2019 г., вкл. с К. Г. С., сключен на 15.06.2015 г. на длъжност „управител“ с основно трудово възнаграждение 1 800.00 лв. който, считано от 03.06.2016 г. е прекратен.

От страна на дружеството са подавани данни по реда на чл.5, ал. 4, т. 1 от КСО за периода от месец 02.2015 г. до месец 01.2019 г., като декларираният осигурителен доход за лицата е близък или равен до максималния осигурителен доход, определен със Закона за бюджета на ДОО за съответната година. Дължимите по данни от декларация обр. № 1 осигурителни вноски за ДОО на дружеството за работещите по трудови правоотношения за времето от месец 02.2015 г. до месец 01.2019 г. са в размер на 59 573.59 лв. Липсват данни за преведени осигурителни вноски за ДОО за горепосочения период.

С писма изх. № 1042-21-10#147/ 03.07.2018 г. и изх. № 1042-21-10#197/ 14.08.2018 г., на основание чл. 44, ал. 1 във връзка с чл. 36 от АПК от ТД на НАП – С. е изисквана информацията относно осъществявана от [фирма] търговска дейност, подавани ГДД по чл. 92 от ЗКПО и ГФО, регистрирани търговски обекти и фискални устройства, др.данни, сочещи упражнявана трудова дейност от лицата, за които са подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО.

В отговор вх. № 1042-21-10#173/ 20.07.2018 г. ТД на НАП – С. уведомява, че за 2016г. дружеството има подавана ГДД по чл. 92 от ЗКПО и ГФО, няма данни за подавана ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2017 г., както и че за 2017 г. има данни за подадена декларация за неактивност, за 2018 г. няма подавана ГДД по чл. 92 от ЗКПО.

С писмо вх. № 1042-21-10#214/ 03.09.2018 г. ТД на НАП – С. сочи, че има данни за deregистрирано фискално устройство към 2015 г. и няма данни за декларираните търговски обекти и обороти. При извършената проверка в информационната система на ТД на НАП – С. е установено, че има данни за подадени уведомления за сключени трудови договори и данни за подадени декларации обр. № 1 и обр. № 6, но няма данни за постъпили плащания в данъчно-осигурителната сметка на юридическото лице за задължителни осигурителни вноски за период от месец 02.2015 г. до месец 07.2018 г. Към писмото са приложени заверени копия на ГФО на [фирма] за 2016 г. и на ГДД по чл. 92 от ЗКПО за финансовата 2016 г., от които е видно декларираните общо приходи – 3 620.00 лв., общо разходи – 42 419.00 лв., счетоводна загуба – 38 799.00 лв. Съгласно Отчет за приходи и разходи за 2016 г. от дружеството са декларираните единствено разходи за персонала /за възнаграждения и осигуровки/.

За установяване на контакт със законен представител на дружеството и представяне на документи са изпратени задължителни предписания до адрес на седалище на дружеството: [населено място],[жк], [улица], вх. А, който е и постоянен адрес по местожителство на собственика и управител В. П. Т.. Писмото е върнато обратно в цялост с гриф „Непотърсено“. Задължителните предписания са изпращани и до настоящия адрес на управителя: [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Писмото се връща с гриф „Непознат“. Адресът по седалище на дружеството е посетен, но контакт с представител на осигурителя не е установен.

С писмо изх. № 1042-21-10#250/ 05.12.2018 г. е поискано съдействие от СДВР за осъществяване на контакт с управителя на дружеството.

На 03.01.2019 г. В. П. Т. се е явила в ТП на НОИ – С. град, като е представила нотариално заверена декларация, с която декларира, че няма открити фирми на нейно име и не е съдружник или управител на фирма, както и че не е давала съгласието си да бъде назначавана като управител и не е заверявала образец от подпис.

Предвид установеното при извършената проверка, е прието от контролните органи на ТП на НОИ-С. град, че [фирма] не е извършвало дейност по смисъла на Търговския закон за времето от февруари 2015 г. до настоящия момент, която да предполага наемане на лица по трудов договор за осъществяването ѝ. Не се установяват никакви данни за реализирани приходи от търговска дейност на дружеството, които да обуславят изплащане на възнаграждения в размери близки или равни до максималния осигурителен доход на лицата, за които са подавани данни в регистъра на осигурените лица. Липсата на счетоводна и трудовоправна документация пречатства извършването на проверка от компетентните контролни органи на НОИ и НАП. В тази връзка е направен извод, че лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори нямат качеството на осигурени лица по смисъла на §1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО, тъй като не се установяват данни реално да са упражнявали трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл.10, ал.1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение. Установените факти и обстоятелства сочат, че без правно основание са декларирани данни в регистрите на НАП и НОИ с цел придобиване на право и отпускане на парични обезщетения от ДОО.

С Разпореждане № РВ-3-21-00668040 от 28.10.2019г., издадено от Е. Л. на длъжност на ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ - С.-град, на основание чл. 114, ал. 2 и 3 от КСО, на К. Г. С. е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно получено парично обезщетение за временна неработоспособност (ПОВН), изплатено му за времето от 03.08.2015г. до 02.06.2016г. в размер на 7 875.76 лв. - главница.

Жалбоподателят е подал срещу него жалба с вх. № 1012-21-2056 от 18.11.2019г., до директора на ТП на НОИ - С.-град, като с Решение № 1040-21-711/ 18.12.2019г. Директорът на ТП на НОИ – С.-град е отхвърлил жалбата като неоснователна и е потвърдил издаденото разпореждане. Решението е връчено на жалбоподателя на 27.12.2019г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО - Директор на ТП на НОИ, в кръга на правомощията му, като е спазена изискуемата писмена форма и са съобразени материалноправните и процесуалните разпоредби. Разпореждане № РВ-3-21-00668040 от 28.10.2019г., също е издадено от компетентен орган – Е. Л. - ръководител на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ - С.-град. Разпореждането е издадено в предвидената от закона писмена форма и в утвърдената от Управителя на НОИ форма, съгласно правомощията му по чл. 37, ал.5, т.2 от КСО и същото съдържа фактически и правни основания.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл.5, ал.4 от КСО, следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП, НОИ и ИА ГИТ с оглед възложените им от закона дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя по отношение на упражняваната търговска/стопанска дейност и осъществяването на общественото осигуряване на назначените по трудов договор лица. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО, а жалбоподателят не е страна в производството по чл.108, ал.1, т.1 от КСО и за контролния орган не е било налице задължение да го уведоми и да изиска представяне на обяснения и доказателства.

Относно материалната законосъобразност на оспорения административен акт съдът съобрази следното:

Оспореното разпореждане е постановено след служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени за К. С. от [фирма], ЕИК[ЕИК] по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от м.06.2015 г. до м.06.2016 г. вкл., и установяване, че К. Г. С. не е било осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение съгласно чл. 10, ал.1 от КСО. На основание чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено оспореното разпореждане за възстановяване на неоснователно полученото парично обезщетение поради временна неработоспособност за периода от 03.08.2015 г. до 02.06.2016 г.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Разпоредбата на чл.40, ал.1 от КСО определя, че осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Съгласно чл.5, ал.6 от КСО данните по ал. 4 се използват за изчисляване и отпускане на паричните обезщетения. В тази връзка с чл.1, ал.2 от НПОПДОО е указано, че отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното обществено осигуряване се извършват въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО и другите регистри, поддържани от НАП и НОИ, както и данните попълвани от осигурителите в изискуемите удостоверения към болничните листове, респ. заявления-декларации, досежно осигурителния статус на лицата.

Предвид изложеното, наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение, не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение, тъй като последното възниква само при упражняване на трудова дейност.

С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО, контролните органи обосновават са приели, че те не са осигурени лица. В тази връзка на осигурителя [фирма] са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00577539\11.06.2019 г. за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в Регистъра на осигурените лица за периода от 2015 г. до 2019 г., вкл. и данните, подадени за К. Г. С. за периода от месец 06.2015 г. до месец 06.2016 г. вкл.

При заличени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от месец 06.2015 г. до месец 06.2017 г. вкл., подадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], са налице новонастъпили обстоятелства и в случая е приложима хипотеза на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, за събиране на неоснователно изплатените суми от парично обезщетение поради временна неработоспособност и възниква задължение за възстановяването му.

Съгласно чл.114, ал.2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 е предвидена и хипотезата, при която след изплащането на обезщетенията са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Изложеното налага извода за осъществяване на предпоставката на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване на разпореждане за възстановяване на получената от жалбоподателя сума за обезщетение за временната неработоспособност. Изплатеното му такова е получено без основание. Съгласно посочената разпоредба основание за възстановяване на добросъвестно получени суми са постъпили след изплащането му доказателства или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. Въз основа на изложеното се приема, че е налице липса на стопанска и икономическа дейност на дружеството работодател, а от там и липса на реално полагане на фактически труд от страна на жалбоподателя за процесния

осигурителен период при този работодател. Не е възникнало и качеството на осигурено лице и поради това и независимо от това дали за него са били внесени или не осигурителни вноски, то същият не е имал право да получи парично обезщетение за временна неработоспособност. Следователно лице, което не е доказало, че е извършвало трудова дейност, не може да има качеството на осигурено лице, независимо от първоначалното наличие на останалите законови предпоставки. Влезлите в сила задължителни предписания и последвалото заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО за жалбоподателя, представляват нови данни, които имат значение за определяне правото, размера и срока на обезщетение, в съответствие с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО. Въз основа на това се споделят доводите на ответника по жалбата, че лицето към дата на отпускане на обезщетението е било добросъвестно, доколкото отпуснатото обезщетение е извършено въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО.

При така изяснената правна и фактическа страна на спора, съдът намира, че Разпореждане № РВ-3-21-00668040/28.10.2019г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С. и потвърдителното решение на Директора на ТП на НОИ С., са правилни и законосъобразно постановени, а предявената срещу тях жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на делото, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл. 144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.06г./.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 предложение последно от АПК, Административен съд – София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Г. С. срещу Решение № 1040-21-711/18.12.2019г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е отхвърлена жалбата на К. Г. С. и е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00668040 от 28.10.2019г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

ОСЪЖДА К. Г. С., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], вх. В, ет. 1, ап. 1, да заплати на ТП на НОИ С. - град по делото в размер на 100 /сто / лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от

съобщението до страните за постановяването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: